

NO 2320

Rep. 4346

Zitting van :

14 juni 1999

Afschrift - art. 792 G.W.
Vrij van expeditierecht
art. 200 2° Wetb. reg.

18 JUNI 1999

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN,
1 bis KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend
arrest gewezen :

In zake :

1999 RK 61

1.- de Heer _____ en zijn echtgenote
2.- Mevrouw _____,
beiden wonende te _____ ;

APPELLANTEN;

- tegen de beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg
te Hasselt, zetelend in kort geding, de dato 11 februari 1999, A.R. 99/16/C;

- beiden vertegenwoordigd door Mr. _____ advocaat te
_____ ;

tegen :

1.- de VLAAMSE GEMEENSCHAP, en
2.- het VLAAMSE GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, ten verzoeken van de Vlaamse
Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, met kabinet te 1000 Brussel,
Martelaarsplein 7;

GEINTIMEERDEN sub. 1 en 2, beiden vertegenwoordigd door Mr.
_____ loco Mr. _____, advocaat te

3.- de STAD _____ vertegenwoordigd door haar College van
Burgemeester en Schepenen, met zetel te

4.- de BURGEMEESTER VAN DE STAD _____ in toepassing
van zijn bevoegdheden _____, met diensten gevestigd
te _____ ;

GEINTIMEERDEN sub. 3 en 4, beiden vertegenwoordigd door Mr.
_____ advocaat te _____ ;

1999 RK 61

Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder de bestreden beschikking, waarvan geen akte van betekening voorligt en waartegen hoger beroep werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit Hof op 19 februari 1999:

Overwegende dat het hoger beroep ertoe strekt, bij hervorming van de bestreden beschikking, de oorspronkelijke vordering van appellanten gegrond te horen verklaren en dientengevolge geïntimeerden bij gebreke van de naleving van het arrest van de Raad van State d.d. 29 juni 1998, houdende de schorsing van het definitief ministerieel beschermingsbesluit van 10 juli 1997, een dwangsom te horen opleggen van 500.000 Bef. per overtreding; verder te horen zeggen voor recht dat het geïntimeerden verboden is te verwijzen naar het geschorste M.B. 10 juli 1997; tevens te horen zeggen voor recht dat dit verbod ook geldt in geval een annulatie-arrest door de Raad van State wordt uitgesproken:

Overwegende dat geïntimeerden sub 1 en 2 concluderen tot de ongegrondheid van het hoger beroep; dat zij, bij gedeeltelijke wijziging van de bestreden beschikking, bij incidenteel beroep-conclusie neergelegd ter griffie van dit Hof op 30 maart 1999 - nastreven dat de vordering voor zover ingesteld ten aanzien van geïntimeerde sub 1 onontvankelijk zou worden verklaard;

Overwegende dat geïntimeerden sub 3 en 4 concluderen tot de ontoelaatbaarheid, minstens tot de ongegrondheid van het hoger beroep;

A. Ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Overwegende dat met betrekking tot de toelaatbaarheid van het hoger beroep geïntimeerden sub 3 en 4 laten gelden dat appellanten geen actueel belang meer hebben omdat zij voorafgaand de bestreden beschikking op 6 februari 1999 het onroerend goed hebben gesloopt (een slopingsvergunning werd door de bestendige deputatie op 4 februari 1999 onder voorwaarden toegekend); dat appellanten evenwel nog steeds belang hebben omdat hun bouwvergunning nog ter discussie staat; dat het hoger beroep, tijdig naar vorm en termijn ontvankelijk is;

B. Gegrondheid van het hoger beroep.

Overwegende dat bij M.B. d.d. 10 juli 1997 het pand van appellanten als monument werd beschermd; dat bij arrest van de Raad van State d.d. 29 juni 1998 het definitief beschermingsbesluit werd geschorst;

1999 RK 61

Overwegende dat het hier gaat om een probleem van ten uitvoerlegging van een schorsingsarrest van de Raad van State:

Overwegende dat geïntimeerde sub 1 terecht laat gelden dat de vordering ten aanzien van haar ontoelaatbaar is; dat immers de monumenten en landschappen een gewestelijke aangelegenheid betreft:

Overwegende dat het schorsingsarrest van de Raad van State geen hoofdveroordeling is in de zin van art. 1385 bis Ger. W. en dus geen uitspraak is die vatbaar is voor sanctionering met een dwangsom; dat om die reden de wetgever is tussengekomen om uitdrukkelijk aan de Raad van State de bevoegdheid te geven om een dwangsom op te leggen; dat de gewone rechtbanken geen rechtsgrond hebben om een dwangsom tot naleving van een schorsings- of vernietigingsarrest op te leggen; dat zij enkel bevoegd blijven om aan hun hoofdveroordeling een dwangsom te koppelen;

Overwegende dat appellanten de gelegenheid hebben laten voorbijgaan om in het kader van de vordering tot schorsing voor de Raad van State het opleggen van een dwangsom te vorderen; dat er dan ook geen hoogdringdheid meer is, temeer dat zij meer dan 6 maanden na het schorsingsarrest hebben gewacht om in kort geding de oplegging van een dwangsom te vorderen;

Overwegende dat appellanten bovendien niet aannemelijk maken dat het geschorste beschermingsbesluit met miskenning van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest verder zal worden uitgevoerd (naleving van onthoudingsplicht in hoofde van de overheid); dat voor zover zij opmerken dat naar aanleiding van een aanvraag tot sloping van hun pand in het advies van Monumenten en Landschappen wordt verwezen naar het geschorste beschermingsbesluit, dient te worden gesteld dat dit advies geen betrekking heeft op het beschermingsbesluit als monument doch op het feit dat het pand volgens het gewestplan gelegen is in een woongebied met historische, culturele en/of esthetische waarde;

Overwegende dat geenszins geanticipeerd kan worden op een uitspraak van de Raad van State in de annulatieprocedure; dat appellanten dan ook bezwaarlijk een drukkingsmiddel vragen tot het uitvoeren van een arrest dat nog niet bestaat:

OM DIE REDENEN:

Het Hof, recht doende op tegenspraak;

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik van talen in gerechtszaken;

Ontvangt het hoger beroep en het incidenteel beroep en verklaart enkel het incidenteel beroep gegrond;

1999 RK 61

Bevestigt de bestreden beschikking behoudens voor zover werd beslist dat de vordering ten aanzien van geïntimeerde sub 1 ontvankelijk is;

Veroordeelt appellanten tot de kosten van het hoger beroep, deze aan zijde van geïntimeerden sub. 1 en 2 begroot op 8.400 Bef rechtsplegingsvergoeding (herleid) en aan de zijde van geïntimeerden sub. 3 en 4 begroot op 8.400 Bef rechtsplegingsvergoeding (herleid);

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van :

VEERTIEN JUNI NEGENTIENHONDERD NEGENENNEGENTIG

waar aanwezig waren :

Mevrouw
Mevrouw

Alleenzetelend Raadsheer
Griffier